

**BARBAR
UZAYLI**
RUBY DIXON

DE
X
PLUS

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Buz Gezegeni Barbarları

BARBAR UZAYLI

Orijinal adı: Barbarian Alien

© 2015, 2022, Ruby Dixon

Ice Planet Honeymoon: Raahosh & Liz © 2019, Ruby Dixon

Yazan: Ruby Dixon

Çeviren: Güneş Çığay

Yayına hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya

tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı Tic. Ltd Sti. aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Eylül 2024 / ISBN 978-625-8492-32-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Kelly Wagner

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa tasarımı: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldrımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BARBAR
UZAYLI
RUBY DIXON

Çeviren: Güneş Çıgay

DE
X
PLUS

**Bu kitapları ilk kez eline alanlar ve yıllardır
arkadaşlarına mavi uzaylı kitaplarından
bahseden okurlar için.**

Teşekkür ederim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Liz

Kira ile birlikte, Megan ve Georgie'nin parmaklarını uzaylı gemisinin gövdesindeki panel üzerinde gezdirip içerideki kızları dışarı çıkarabilmek için onu açmaya çalışmalarını izliyorduk. Altı kapsül vardı ve her birinde esir bir kız bulunuyordu. Hiçbirinin nerede olduğundan ve oraya nasıl geldiğinden haberi yoktu.

Kira'ya "Onların şanslı mı yoksa şanssız mı olduğuna karar veremiyorum" dedim.

"Şanslılar" dedi, o yumuşak sesiyle ifadesizce. Bakışlarını yapıp sönen ışıklara ve gövdenin karanlık duvarına dikmişti. "Son birkaç haftadır neler yaşadığımızı bilmiyorlar."

Az çok katılırcasına homurdandım. Kira ile aynı fikirde olup olmadığımın emin değildim ama bazen son derece karamsar oluyordu. Son birkaç hafta geri kalanımız için pek eğlenceli geçmemiş olabilirdi ama yine de her şeyi bilmek kör olmaktan daha iyiydi.

Sanırım.

Kira ve ben diğer kızların çalışmasını izliyorduk çünkü onlara yardım edemeyecek kadar zayıftık. Altımız arasında en güçlümüz hâlâ Georgie'ydi. Uzaylı adamlarla birlikte olduğu için günde üç kap yemek yiyor ve sıcak tutan giysiler giyiyordu. Geri kalanımız gövdede tıklıp kalmıştık ve küçük grubumuzdan en iyi durumdaki Megan'dı. Ben zayıf ve son derece hâlsizdim; ayak parmaklarım deli gibi acıyordu. Josie'nin bacağı iki yerden kırılmış gibiydi ve kimse onu nasıl düzelterceğini bilmiyordu. Kira'nın bileği şişmişti ve çok bitkindi. Tiffany ise büyük olasılıkla ölüyordu çünkü onu

yattığı o derin uykudan bir türlü uyandıramıyorduk. Uyanıp biraz et suyu içmiş ardından tekrar bilincini kaybetmişti.

Uzaylıların bu gezegenin bizi öldüreceğine dair bizi uyarması-
na ihtiyacımız yoktu yani. Bu son derece açtıktı.

Megan "Açılıyor" dedi ve Georgie ile geri çekildiler. Panel tıpkı bilim kurgu filmlerindeki gibi tıslama sesiyle duvardan kalktı. İçeride tişört ve külot giymiş bir kız vardı; vücudunu saran tuhaf borular onu boğazından besliyordu.

Elimde olmadan ürperdim.

Georgie ve Megan uyuyan kızı inceleyerek onu kurtarmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordu. Sonunda, tüpleri ve kordonları koparmaya başladılar ve kız da uyanarak öğürdü. Bir an sonra yeni kız yere yığıldı ve Megan onun sırtını okşarken son tüpleri de kusarak çıkardı.

Eh, bu bir başarı sayılırdı. İyisiyle kötüsüyle aramıza bir başkası daha katılmıştı.

Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılan kız ağlamaya başladı. Kafasının karıştığı ve korktuğu belliydi. Kira ayağa kalktı ve kollarını açıp kızı kendine çekti. Kızı kucaklayarak duvardan uzaklaşmasına yardım ederken bir yandan da ona yatıştırıcı sözler fısıldıyordu. Daha dokunmaya fırsat bulamadan kapsüllerin geri kalanı aniden açılıverdi.

Georgie "Kahretsin, sanırım bir şeyi tetikledik" dedi ve bir sonraki kızı serbest bırakmak için çalışmaya başladılar. Saniyeler sonra birkaç kız daha yere yığılmıştı. Yardım etmeye hazır bir şekilde kendimi zorlayarak ayağa kalktım.

Topallayarak ileri yürüdüm ve bunu yaparken uzaylıların konuşmalarını duydum. En yakınımıdaki kız, histerik bir şekilde feriyat etmeye başladığında bile bakınmayı sürdürdüm. "Ne oluyor? Neredeyim? Siz de kimsiniz?"

Ona elimi uzattım. "Ben Liz ve diğerlerini çıkarınca her şeyi açıklayacağım, tamam mı?"

Kız ağlamaya devam etti ve ben de ona bağırmmamak için ya-
nağımın içini ısırmmak zorunda kaldım. *Bak, ben de kendimi bok gibi*

hissediyorum ve büyük olasılıkla ölüm sırasında Tiffany'nin birkaç adım gerisindeyim ama ciyaklıyor ya da zırlıyor muyum? Hayır, hayır, bunların hiçbirini yapmıyorum. Bu boktanlığı sineye çekiyorum.

Parlak kızıl saçlı ve çilli ikinci yeni kızın yanına ulaştım. Bu sırada cırlak şey dehşet içinde, kulak tırmalayan çığlıklar atmaya başladı. "Aman Tanrım, bu da ne böyle?" Titreyen eliyle ileriye işaret edince ben de eline bir tokat attım.

"Elinle işaret etmek kabalıktır" dedim ama gövdenin kenarında beliren uzaylıları görünce diğer kızların da dehşetten nefesleri kesilmişti. Bir diğeri ağlamaya başladı ve üçüncüsü sanki tepeme çıkınca güvende olacaktı gibi boynuma yapıştı. Bu hareketi kırık ayak parmaklarımı çok fena acıtmıştı. Georgie'ye baktım. "Durum sarpa sarıyor" dedim ona. "Bir şeyler yap korkusuz liderimiz."

"Peki" dedi ve aceleyle uzaylıların yanına gitti. Bir an sonra hepsi gövdedeki yarıktan dışarı tırmandı ve içeride, biz insan kızlardan başkası kalmadı.

Kira sakinleştirici bir sesle "Hadi hep birlikte buraya oturalım" dedi. "Ateşimiz, suyumuz ve battaniyemiz var."

"Hava soğuk" diye sızlandı biri. "Çok üşüdüm ve pantolonum yok! Pantolonum nerede?"

"Çünkü uzaylılar seni uyurken kaçırdı" dedim neşeyle. "Hiçbirimizin lanet pantolonu yok."

Kira susmam gerektiğini belirtmek için koluma bir tokat attı. Tamam, dünyadaki en sabırlı kadın değilim. İstersen bana dava aç.

"Şurada battaniyeler var" dedim cesaret verircesine. Yaptığımız, yavru ördekleri ya da daha çok ciyaklayan kedi yavrularını gütmekten farksızdı ama sonunda onları uzaylı adamların getirdiği battaniyelere sarıp ateş başına oturtmayı başardık.

Battaniyesine sarılırken bir tanesi "Hâlâ üşüyorum" dedi dişleri takırdayarak.

Onu yargılamamaya çalıştım ve izlemekte yetindim. Bir hafta önce bu kadarımız bile yoktu. Battaniye, ateş ve yemek lanet olası birer lükstü. Ama sonuçta bu kızlar kapsüllerdeydi ve neler yaşadığımızı bilmiyorlardı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Kira. Neden bana bakıyordu ki? Liderimiz ben değil, Georgie’ydi. Ama Georgie, o korkunç suratlarını bizden uzak tutsunlar diye uzaylıları ikna etmeye gitmişti, bu yüzden sanırım ben de bu durumda... Batman’ın Robin’i mi oluyordum? Onun gibi bir şey.

Bu yüzden sorumluluğu üstlendim. “Pekâlâ kızlar, çember şeklinde oturalım. Kurumsal tatillerde yaptıkları gibi kendimizi tanıtma oyunu oynayacağız. Aranızda ofiste çalışan var mı?” Ağlayarak burunlarını çeken kızlardan ikisi ellerini kaldırıncaya onaylarcasına başımı salladım. Bu bir başlangıçtı. “O zaman siz nasıl yapıldığını bilirsiniz. Herkes sırayla adını, yaşını ve ne iş yaptığını söyleyecek. Sonra kendinizle ilgili üç ilginç bilgi sıralayabilirsiniz. Bu oyun birbirimizi tanımamıza yardımcı olur.”

“Neredeyiz?” diye sordu biri ağlayarak.

“Oraya da geleceğiz” dedim. “Yakında. Şimdi benim söylediğimi yapalım. Seninle başlayalım.” Yanımdaki kızıl saçlı çilliyeye döndüm. Durumu çoğundan daha iyi idare ediyordu, bu iyiydi işte. Bana deliymişim gibi bakıyordu ama sorun değildi.

Bu noktada delirdiğimden ben de emindim zaten. Kahretsin, düşen bir uzay gemisinde insanlara *tanışmaca* oynatıyordum.

Ama yanımdaki kız sakın kalmaya karar vererek, burnunu çekip yüzünü ovuşturdu. “B-benim adım Harlow, yirmi iki yaşındayım ve üniversitede veterinerlik okuyorum.” Bir an boş boş baktı; kafası karışık ve perişan görünüyordu.

“Hakkında bir şeyler daha söyle.”

“Ben... kabuklu deniz ürünlerinden nefret ederim.”

Eh, bu da olurdu. Sıradaki kıızı işaret ettim.

İç çekerek ağlayanı. Ağlıyor, iç çekiyor ve sürekli burnu akıyordu. Gözyaşı seli arasında adının Ariana olduğunu, Jersey’de doğduğunu ve korktuğunu öğrendik. Yanında, kocaman kahverengi gözlü ve korkmuş görünen Claire vardı. Sesi zar zor, fısıltı gibi çıkıyordu ama sesini yükseltsin diye onu zorlamadım. Sonra haşin ve sinirli görünen Nora vardı. Onu, boş boş bakan ve yoğun bir Fransız aksanıyla konuşan Marlene ile ağlayan ama ağlamamak

için büyük çaba sarf eden Stacy takip etti. Çabasını takdir ettim doğrusu. Herkes kendini tanıttıkça hepsinin aynı yaşta olduğu anlaşıldı.

Sonra sıra bana geldi. Elimi göğsüme koydum. “Ben Liz Cramer. Ben de sizin gibi yirmi iki yaşımdayım. Küçük bir makine damgalama ofisinde veri giriş memuruydum. Oklahoma’da büyüdüm; avlanmayı ve yay ile bir şeyler vurmaya seviyorum. Ve üç hafta önce uzaylılar tarafından kaçırıldım.”

Kızların soluğu kesildi. Ariana daha şiddetle iç geçirdi.

Kira “Onları bu duruma iyi alıştıırıyorsun ha” diye homurdandı.

Onu duymazdan geldim. Bu iş, yara bandını sökmek gibiydi. En iyisi ne var ne yok bir anda ortaya dökmek ve hazmetmelerine izin vermektir. “Arkanıza yaslanın çocuklar çünkü şimdiye kadarki en boktan kamp ateşi öyküsünü dinlemek üzeresiniz.”

Ve konuşmaya başladım.

Onlara üç hafta önce gece Küçük Yeşil Adamlar tarafından nasıl kaçırıldığımı anlattım. Uyandığında kendimi pijamalı bir grup kadınla birlikte karanlık, kirlili bir ambarda bulduğumu. Az kalsın gezegenler arası bir ticaret istasyonunda sığır gibi satılacağımızı. Uzaylıların ambardaki kapsüllerde altı kadın depoladığını ve ben ve gemideki yeni en iyi arkadaşlarımın “ekstralar” olduğumuzu.

Kesilen soluklarından, durumu kavramaya başladıklarını anlayabiliyordum.

Doğruydu, onlar gerçek kargoydu. Ben, Kira ve uyanık kızlar mı? Eh... “Hani, bira ve cips almak için markete gittiğinizde indirim girdiklerini görüp bir araba dolusu alırsınız ya? Bana Peynirli Tombi deseniz de olur yani.”

Esprime kimse gülmedi. Sorun yoktu. Bence komikti. Mizah duygusunu asla yitirmemek gerek. “Her neyse, anlaşılabilir kadar çok sayıda insan kadını kaçırmaya başladılar. Başlangıçta dokuz kişiydik.”

Gözler irileşti. Ariana yeniden ağlamaya başladı. Keşke bir çorabım olsaydı da ağzına tıkabilseydim.

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordu Nora, suçlar gibi.

“Neyi?”

“Seni satacaklarını? Belki iyi bir yere götürüyorlardı?”

Tabii, ben de dost canlısı hayalet Casper’dım. Bana kaşlarını çatarak bakan Kira’yı işaret ettim.

“Bu Kira. Aramızda çevirmeni olan tek kişi o. İlk kaçırılan olma ‘şerefine’ nail oldu ve kulağına bir cihaz zımbaladılar; böylece uzaylılar ona ne derse anlayabilir hale geldi. Neler olduğunu, satılacağımızı böyle öğrendik. Çevirmen sayesinde uzaylıların ne dediğini anlayabildi. Bizi, içkilerimizi yudumlayıp bronzlaşalım diye Malibu Gezegeni’ne götürmediklerini de bu şekilde öğrendik.”

“Liz” dedi Kira usulca. Nora yüzünü buruşturdu.

Anlayışlı davranmadığımın farkındaydım. Farkındaydım ve umurumda olup olmadığından da emin değildim. “Olay şu: O uzaylılar bizi evlerimizden kaçırdı. Bizi sığır gibi etiketlediler.” GPS gibi çalıştığından şüphelendiğim küçük metal bir nesnenin bulunduğu kolumdaki tümseği işaret ettim. “Ve bizi bir et pazarına götürüp en yüksek teklifi verene ödül domuzları gibi satacaklardı. Üstelik bazıları domuzlarını becerirken...”

“İğrenç” diye mırıldandı biri.

“... pek çoğu da onları yer” diye bitirdim. “O yüzden bizi kaçırarlarda biraz olsun iyi niyet aramak istemiyorsam kusuruma bakmayın. Küçük Yeşil Adamlar iyi falan değildi. Başımıza gardiyanlar diktiler ve biz esirken o gardiyanlar birçok kıza tecavüz etti. Bizi kafeste tuttular. Bizi bir kovaya sıçmaya zorladılar. Bize insan muamelesi yapmadılar. Yani neden böyle kokuşmuş, bitkin ve aç olduğumuzu anlayabilesiniz diye bunları bilmeniz gerek. Tamam mı?”

Etrafımdaki kızlar başlarını salladılar. Ariana yine ağlamaya başladı. “Bizi yiyecekler mi yani?”

“Artık değil” diye sakinleştirdi onu Kira. Konuşan o olmalıydı. İyi olanımız oydu. Ama açıklamaya devam etmem için bana baktı ve ben de devam ettim.

“O uzaylılar gitti. Şimdilik.” Hızlıca, isyanımızı ve geminin ambarı gezegene atılırken Georgie’nin korumalardan birini nasıl öldürdüğünü kısaca açıkladım. Çakma *Hoth*’un sakinleriydik, buraya bu ismi vermiştik. Hava cehennem gibi soğuktu, her yer karla kaplıydı ve gezegen son derece ölümcül bir yerdi.

İnişimiz oldukça zor olmuştu. Yaralanmayanımız kalmamış, hatta iki kız ölmüştü. Ayak parmaklarımdan üçü berbat durumdaydı, bu da beni birkaç metreden fazla yürüyemez hale getirmişti. Ama en azından hayattaydım. “Yaralarımızı değerlendirdikten sonra, en cesur ve en az yaralımız olan Georgie, sahip olduğumuz tek sıcak tutan giysiyle yardım aramak üzere yola çıktı. Diğerlerimiz de gemide kalıp donduk. Hepimizin üzerinde pijama olduğundan bahsetmiş miydim? Tam olarak sıcak tuttuğu söylenemezdi yani.”

Yanımdaki kız –Harlow– utanmış gibi görünerek bana battaniyesini uzattı. Başımı iki yana salladım. Uğraşamayacak kadar yorgundum. Ve tuhaf bir şekilde, kıçımın donmasına da alışmıştım. Oysa bu durum onun için yeniydi, o yüzden battaniye onda kalabilirdi.

Geçtiğimiz haftayı ısınmak için birbirine sokulan yaralı ve pis kokulu bir kadın yığını olarak geçirmiştik. Birbirimizin leş kokusunu görmezden geldiğimiz, geminin yarı parçalanmış gövdesinin dışından her sesle dehşete düştüğümüz ve bundan sonra başımıza ne geleceğini merak ettiğimiz bir haftaydı. Saçlarımız kirliydi, koltuk altlarımız pis kokuyordu ve bok kovamız da dolmuş, taşıyordu. Ancak ayakkabılarımız ve neredeyse hiç giysimiz olmadığından, dışarıda gezinip temizlenmemiz de pek mümkün olmamıştı. Çünkü dışarıda bitmek bilmeyen bir kar fırtınası vardı. Kapana kısılmıştık. Gittikçe azalan yiyecek ve su stoklarımızla kapana kısılmıştık. Anılarımı bastırmaya çalıştım.

Her gece, ertesi günü görecektik kadar yaşamayacağımı düşünerek uyuyakalıyordum.

Ben uzun süre sessiz kalınca “Georgie yardım çağırmaya gitti” diye teşvik etti Kira.

Başımı salladım ve anlatmayı sürdürdüm. “Georgie birkaç gün sonra boynuzlu, kuyruklu ve parlak mavi gözlü, iriyarı mavi bir azman barbarla geri geldi. Adı Vektal’di ve yerlilerden biriydi.”

Georgie’nin Vektal ile birlikte olduğunun anlaşıldığını onlara söylemedim. Demek istediğim, adam bize yiyecek ve battaniye getirmişken, Georgie isterse Yenilmez Hulk’a elle muamele çeksin, umurumda bile olmazdı.

“Bize bir miktar malzeme bıraktılar ve kurtarılmanızı için destek almaya gittiler” dedim. “Dışarıdaki öcüler, o destek anlayacağınız.”

Birkaç yüz aydınlandı. “Yani onlar iyi mi?”

“Nasıl baktığına bağlı.” Onlara ne kadarını söyleyip söylemem gerektiğini bilemedim.

Çünkü başımızdan geçenler aşırı derecede can sıkıcıydı ve elimizde çok fazla seçenek yoktu.

Çakma *Hoth*’un misafirperver bir gezegen olmadığı ortaya çıkmıştı. Yeni evimiz, son derece soğuk ve akşam yemeğine bizi sofrada görmek isteyen canavarlarla dolu olmasının yanı sıra, bizi yavaş yavaş öldürecek bir çeşit zehirli gaz da içeriyordu. Ki bu gaz şimdiden bizi kötü etkilemişti. Tiffany köşede komadaydı; ben ise o kadar bitkindim ki başımı zar zor tutabiliyordum. O anda ne yapmak mı isterdim? Sadece yere yığılıp uyumak. Üstelik durum gittikçe kötüleşecekti. Havadaki bu element bizi öldürecekti çünkü oraya ait değildik.

Ama bir tedavi vardı. Bir nevi.

Bu gezegende ölüme mahkûm olmaktan yırtmamızı sağlayacak o “tedavi” ne miydi? Yerlilerin *khui*, biz insanların ise “kene” dediği bir ortakyaşar.

Yaşamak için... enfekte olmamız gerekiyordu. Şimdi, herhangi bir kurtarma konusunda son derece hevesli olduğumu itiraf etmiyorum. Kira bardağın yarısını boş görürken iyimser olan bendim. Ama içimde bir çeşit böceğin yaşaması düşüncesi de beni çok korkutuyordu.

Georgie’nin bize söylediğine göre, sorunlarımızın çözümü ke-neydi ama bir sorun daha vardı.

Çünkü bu kene, türlerin çoğalmasıyla ilgileniyordu. Bu yüzden de birbirine uyumlu olduğunu ve birlikte mükemmel bir bebek yapacaklarını düşündüğü iki kişiyi görünce de... “Yankı” denen bir şeye neden oluyordu. Yeni “eşinin” yakınında olduğunda içindeki *khui* göğsünde titreşmeye başlıyor ve bebek yapana kadar da durmuyordu. Vektal’in iki metrelik mavi boynuzlu uzaylılardan oluşan kabilesindeyse... sadece dört dişi vardı.

Eğer orada kalırsak, kurtarılmaktan daha fazlasını elde edecektik. Hepimiz birer koca alacaktık. Georgie zaten Vektal ile eşleşmişti ve anladığım kadarıyla bundan oldukça memnundu. Gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı.

Yani sadece bir kene değil, bir adam da alacaktık ve bu adamı kendimiz seçemeyecektik bile. Bu konudaki hislerimden emin değildim. Uzaylı erkeklerin “olaya nasıl baktığına göre iyi” olduklarını söylememin nedeni de buydu işte. İyilerdi çünkü mercimeği verecek birer fırın arıyorlardı.

Yüzümde gergin bir gülümsemeyle tekrar “İyiler” dedim. “Ve artık gerçekten yorulmuşum.” Kira’nın endişeli bakışlarını görmezden geldim ve bu sefer biri bana battaniye uzattığında onu alıp yere kıvrıldım.

“Onun nesi var?” diye sordu biri. “Cehennemden çıkmış gibi.”

Hastayım, sağır değilim, diye düşündüm huysuzca. Ama onca konuşma beni yormuştu, bu yüzden cevaplamayı Kira’ya bırakmaya karar verdim.

Kira yumuşak sesiyle “Hastalığı var” diye açıkladı. “Ortakyaşarı almadıkça hepimiz hasta olacağız.”

“Bu yüzden mi böyle kötü konuşuyor?” diye fısıldadı içlerinden biri; Claire olabilirdi.

Kötü mü konuşmuşum? Sabırsızlık etmiş olabilirdim. Yorgun olduğum da kesindi. Hastaydım ayrıca. Battaniyeme sarılıp yatmayı sürdürdüm. Artık ambarın kokusunu bile alamıyordum. Soğuğu da hissedemiyordum. Sadece... yorgundum. Çok yorgun.

Kira’nın “Kötü bir gün geçiriyor” dediğini duydum. “Ona zaman verin.”

**MİLYONLARCA
HAYRANA ULAŞAN
ROMANTİK BİLİMKURGU
SERİSİ İKİNCİ KİTABI İLE
OKUYUCUYLA BULUŞUYOR**

BARBAR UZAYLI

EKSTRA BÖLÜMLER VE ÖZEL BİR SONSÖZ İLE!

**Liz Cramer, sıkışıp kaldığı
buz gezegeninden bir çıkış yolu
bulacağına yemin ederken kendini onu
rahat bırakmayan, asık suratlı ve inatçı uzaylı
Raahosh ile baş başa bulur...**

**“On iki insan, buzdan bir gezegende mahsur kalmıştık.
Hayatta kalmak için bedenlerimizi yeniden yapılandırmak
isteyen bir ortakyaşarla paylaşmak zorundaydık.**

**Ben ona kene demeyi seviyorum. Ve benim kenem tam bir pislik,
çünkü grubun en büyük, en asabi uzaylısının eşi olduğumu düşünüyor.”**

***Barbar Uzaylı, Buz Gezegeni Barbarlarının* devamı ama
her ikisini de okumanıza gerek yok,
tabii okursanız hikâye daha zengin olacak!**

**“Raahosh ve Liz’in alev alan bir kimyası var
hem de birbirlerinin güçlü yönlerine saygı
duymayı öğreniyorlar. Liz çok çekici bir
karakter: duyarlı, cesur ve inatçı. Kendisi
olduğu için sevilme isteyen suskun
Raahosh’a mükemmel uyum
sağlıyor... Seksi ve hızlı tempolu
eşsiz bir uzaylı romantizmi.”**

Kirkus

~ @C@A & 'I @E~ 'B; T

